ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΣ ΜΠΟΥΣΚΕ

ΤΑ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΤΗΣ ΡΟΖΙΝΑΣ

ΑΧΤΙΚΑ κάθε πρωί, τὴν ὥρα ποὺ χτενιζόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἡ κ. Πιγκρύ, θυμόταν τὴ νύφη της καὶ μουρμούριζε:

— Ἄχ! αὐτὴ ἡ ἐλαφρόμυαλη! Ἡ σιγαναπαπαδιά!... Εἶνε ἕξη μῆνες, τώρα ποὺ κρατάει αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ὁ ἀγαθούλης ὁ γκός μου, δὲν βλέπει τίποτε! Μά, ἐδῶ εἶμαι ἐγώ! Θὰ τοῦ ἀνοίξω τὰ μάτια! Θὰ τοῦ δείξω ἐγὼ πὼς πρέπει νὰ ἐπιβλέπη αὐτὴ τὴν «κρυφαΐλη»...

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὰ ψόνια τῆς μαγείρισσας, ἡ πρόοδος τῆς μοδίστρας καὶ ἡ εὐχαίριες στὰ ἐμπορικὰ τὴν ἔκαναν τὰ ξεχνάει τὰ ἐκδικητικὰ σχέδιά της.

Μονάχα λοιπὸν κατὰ τὶς τέσσερες ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα ἄρχιζε πάλι νὰ νοιώθη τὴν πικρόχολη γεῦσι τῆς ἐκδικήσεως γιὰ τὴ νύφη της. Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἡ Ροζίνα εἶχε ἀρχίσει νὰ κάνη κάτι κρυφὲς καὶ μυστηριώδεις ἐπισκέψεις, ἡ πεθερά της εἶχε συλλογισθῆ κιόλας πὼς ἔπρεπε νὰ τῆς στήση μιὰ παγίδα γιὰ νὰ τὴν ξεμασκαρώση.

Στὴν ἀρχή, μ' ἕνα ἀδιάφορο ὕφος, ὅταν εἶδε τὴ νύφη της νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ παίρνη τὸ λεωφορεῖο, ρώτησε τὴ θυρωρό της.

— Εἶνε ἐδῶ ἡ νύφη μου;

— Ὄχι, κυρία, μόλις βγῆκε ἔξω. Μὰ ὁ Μπιστὲς εἶνε ἀπάνω... τῆς ἀπάντησε ἐκείνη, πρόθυμα.

Κι' ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη, ἡ κ. Πιγκρὺ, πῆρε τὴ συνήθεια νὰ περνάη μιὰ ὥρα μὲ τὸ ἐγγονάκι της, ἂν καὶ εἶχε πάντα νὰ κάνη μιὰ ἐπίσκεψη ἢ τίποτε ψόνια στὰ ἐμπορικά. Καὶ ἔτσι κάθε μέρα, ἡ ἀπουσία τῆς Ροζίν, μεγάλωνε τὴ χολή της.

Ἡ ὄμορφη νύφη της γύριζε κατὰ τὶς ἑφτὰ ἡ ὥρα, ἀφηρημένη πάντα κ' ἔταν ἡ πεθερά της τὴ ρωτοῦσε τάχα ἀδιάφορα ποῦ εἶχε πάει, ἡ Ροζὶν τῆς ἀπαντοῦσε μ' ἕνα αἰνιγματικὸ χαμόγελο:

— Εἶχα ἕνα ραντεβοῦ!

Μὰ στὸν ἄνδρα της φυσικὰ δὲν ἔλεγε τίποτε. Ὁ Ζάκ, μοντέρνος βιομήχανος, ἔδειχνε καθαρὰ πὼς ἦταν εὐτυχισμένος μὲ τὴ Ροζίνα. Κι' ἔτσι κάθε φορά, ἡ κυρία Πιγκρύ, ἡ μητέρα του, ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι τους, μὲ τὸ δηλητήριο στὴν καρδιά.

— Τί κυνισμός! ἔλεγε μὲ ἀπόγνωσι. Θεέ μου, τί προστυχιά!... Γιατὶ λοιπὸν εἶνε τόσο ἠλίθιοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες;

Καὶ συλλογιζόταν τὰ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ζωῆς της. Καὶ ξανάβλεπε μιὰ κομψὴ σιλουέττα — τὸν ἑαυτό της — νὰ τρέχη σ' ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ... Τὸ πρόσωπό της ἦταν σκεπασμένο μὲ ἕνα λυκνὸ βέλο καὶ τὸ γαντοφορεμένο χέρι της κρατοῦσε τὴν ἀτλαζωτὴ φούστα της μὲ τὰ φαρδειὰ βολάν. Ναί, ναί. Ἡ κ. Πιγκρὺ, ὅταν ἦταν νέα, πήγαινε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα στὸ κομψὸ διαμέρισμα τοῦ ὑποκόμητος Γκαστὼν ντὲ Κωιαγιέ, ποὺ ἦταν ταπετσαρισμένο μὲ τριανταφυλλένια μεταξωτὰ καὶ γεμᾶτο πάντα ἀπὸ ἡδονικὰ ἀρώματα. Κάθε Πέμπτη, στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, φόνταζε ἕνα ἀμάξι:

—Στὸ πάρκο Μονσού, ἔλεγε στὸν ἀμαξᾶ.

Μὰ ποῦ πέρα, στὴ μέση τοῦ δρόμου της, τοῦ ἔλεγε τὴν πραγματικὴ διεύθυνσι.

Ἡ Ροζίνα ὅμως ἦταν θεότρελλη... Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ ἔχη ραντεβοῦ κάθε μέρα, 5 μὲ 7, δίχως νὰ χρύβεται διόλου ἀπὸ κανένα!...

Ἕνα βράδυ, ἡ κ. Πιγκρύ, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν «Γκαλερὶ Λαφαγιέτ», εἶδε τὴ νύφη της νὰ κατεβαίνη ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο. Ἦταν ἡ ὥρα 5 παρὰ 5. Κάπου ἐκεῖ κοντὰ λοιπὸν θὰ ἦταν τὸ μέρος τῶν ραντεβοῦ της! Ἡ Ροζίνα εἶχε καὶ τώρα τὸ «φηρημένο» ὕφος της. Τραβοῦσε κατ' εὐθεῖαν μπροστά της. Ἡ κ. Πιγκρὺ τότε γλίστρησε πίσω ἀπὸ τὴ νύφη της καὶ τὴν εἶδε νὰ μπαίνη σ' ἕνα παλιὸ σπίτι, ἥσυχο κ' ἄπομερο. Κράτησε λοιπὸν τὸν ἀριθμό του καὶ γύρισε στὸ σπίτι της κατενθουσιασμένη. Ἐπὶ τέλους! Εἶχε βρῆ μιὰ ἄκρη! Ἔπρεπε τώρα νὰ στήση τὴν παγίδα της.

Τὴν ἄλλη μέρα, τράβηξε γρήγορα καὶ πῆγε στὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο σπίτι. Κι' ἐκεῖ, μὲ τὸ ἀθωότερο ὕφος τοῦ κόσμου, ρωτοῦσε τὴν θυρωρὸ ἂν θτῆρχε κανένα διαμέρισμα γιὰ νοίκιασμα.

— Οἱ νεικάρηδές μας δὲν ἔχουν σκοπὸ νὰ μετακομίσουν! τῆς ἀπάντησε ἡ θυρωρός. Εἶνε ὅλοι τους ἥσυχοι ἄνθρωποι.

— Μὰ θὰ ἔχουν καὶ ραντεβοῦ, ποῦ θὰ τοὺς διασκεδάζουν λιγάκι... ψιθύρισε πικρὰ ἡ κ. Πιγκρύ.

Ἡ θυρωρὸς τῆς ἔρριξε μιὰ περίεργη καὶ δύσπιστη ματιά.

— Μήπως ἐνδιαφέρεστε γιὰ κανέναν; τὴ ρώτησε.

— Ὄχι, ἔκανε κείνη στενοχωρημένη, μὰ θὰ ἤθελα νὰ μάθω σὲ ποιὸ πάτωμα ἀνεβαίνει αὐτὴ ἡ ξανθούλα ποὺ ἔρχεται δῶ πέρα κάθε ἀπόγευμα.

Καὶ γλίστρησε μέσα στὸ χέρι τῆς θυρωροῦ ἕνα ἑκατοστάρικο.

— Ἐλᾶτε οὔριο, τῆς εἶπε τότε ἐκείνη, μὰ, πρακτική: πρέπει ν' ἀποφύγουμε τὰ σκάνδαλα.

Τὴν ἄλλη μέρα, λίγη ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοῦ ραντεβοῦ τῆς Ροζίνας, ἡ κ. Πιγκρὺ, κρύφτηκε, κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ντροπή της, πίσω ἀπὸ ἕνα παραθυρὶ τοῦ θυρωρείου.

Στὶς πέντε ἀκριβῶς πέρασε ἀπὸ μπροστὰ ἡ Ροζίνα. Ἡ θυρωρὸς τὴν κατασκόπευσε καὶ εἶδε ὅτι ἀνέβαινε στὸ πέμπτο πάτωμα.

— Ἐκεῖ πέρα κάθεται ἕνας Ἄγγλος... Ἐξύγησε στὴν κ. Πιγκρύ.

— Ἕνας Ἄγγλος; ἀπόρησε ἐκείνη.

Ἔπειτα εὐχαρίστησε τὴ θυρωρό, δίχως νὰ ζητήση καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι κι' ἔφυγε, ἀφοῦ πρῶτα τῆς εἶπε ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ ξαναγυρίση.

— Ὅπως θέλετε... τῆς ἀπάντησεν ἐκείνη.

Ἡ κ. Πιγκρὺ λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα, μόλις βρῆκε τὴν κοπάλληλη στιγμὴ «ἄνοιξε τὰ μάτια» τοῦ γιοῦ της. Ὁ Ζάκ ὅμως ἔσπασε σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Ἀδύνατον, μαμά! φώναξε. Ἡ Ροζίνα εἶνε ἡ πιὸ πιστὴ σύζυγος ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Μὴ δίνεις σημασία στὶς κακογλωσσιές...

— Θέλεις νὰ ἔρθης μαζύ μου; τοῦ πρότεινε τότε ἡ μαμά του. Ὁ φίλος της εἶνε Ἄγγλος.

— Ἄγγλος; ἀπόρησε ὁ Ζάκ. Περίεργο. Δὲν ἔχουμε φιλίες μὲ κανένα Ἄγγλο...

Ναί, ναί. Δὲν ἦταν δυνατὸν αὐτό, ὄχι! Ἡ Ροζίνα δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸν ἀπατήση. Ἦταν τρυφερὸς μαζύ της, ἱκανοποιοῦσε ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες της, πλήρωνε ὅλους τοὺς λογαριασμούς της, καὶ πρόσεχε πάντα τὴν ἄνεσι καὶ τὴν πολυτέλειά της. Ὡστόσο, τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, πρόσεξε ὅτι ἡ Ροζίνα εἶχε ἕνα παράξενο καὶ σοβαρὸ ὕφος καὶ ἡ φωνή της εἶχε κάποιο τόνο ἐγγλέζικης προφορᾶς. Ἡ ζήλεια καθὼς ξέρετε, ὑποβόσκει πάντα στὴ καρδιὰ τῶν συζύγων. Τὶς περισσότερες φορὲς δὲν εἶνε ζήλεια, ἀλλὰ ὁ φόβος τοῦ γελοίου. Ὁ Ζάκ λοιπὸν τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατὰ τὶς πέντε ἡ ὥρα ἀκολούθησε τὴ μητέρα του στὸ μυστηριῶδες σπίτι. Σὲ λίγο, ἡ Ροζίνα πέρασε ἀπὸ μπροστά τους καὶ ἀνέβηκε στὸ πέμπτο πάτωμα. Ὁ Ζάκ τότε καὶ ἡ μητέρα του ἀνέβηκαν κ' αὐτοὶ σιγὰ-σιγὰ καὶ ἔβαλαν τὸ αὐτί τους στὴν πόρτα, πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε χαθῆ ἡ ἄπιστη Ροζίνα. Καὶ οἱ δυὸ τότε, ἄκουσαν τὴ φωνή της νὰ λέη Ἐγγλέζικα:

— Ἀγάπη μου, δὲν μπορεῖς νὰ φανταισθῆς πόσο εἶμαι εὐτυχισμένη! Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα ὁ ἔρωτάς σου. Καὶ εἶμαι πρόθυμη νὰ κάνω τὴ μεγαλύτερη θυσία, φτάνει νὰ ζοῦμε πάντα μαζύ, λατρεία μου!...

Ὁ Ζάκ, ἔξαλλος, μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, στάθηκε σὰν ἀποσβολωμένος. Ἡ Ροζίνα καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ διάβαζε δυνατὰ ἕνα μυθιστόρημα τῆς Φλόρανς Μπάρκλεῦ. Ἀπέναντί της ἦταν ἕνας σεβάσμιος γέρος ποὺ εἶχε σηκωθῆ μπότομα, κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν τόσο ξαφνικὴ ἐπιβολή...

Ἡ Ροζίνα ὅμως, μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔριξε στὴν πεθερά της, ἡ ὁποία ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν ἡ προσωποποίησις τῆς ἀπογοητεύσεως, κατάλαβε τί εἶχε συμβῆ καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξηγήση στὸν ἄνδρα της πῶς βρισκόταν ἐκεῖ πέρα.

— Ζάκ, τοῦ εἶπε, σοῦ παρουσιάζω τὸν καθηγητή μου τῶν ἀγγλικῶν, τὸν μίστερ Σμίθ...

Κι' ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν δάσκαλό της, τοῦ ἐξήγησε κ' αὐτοινοῦ:

— Ντῆαρ Μάστερ, ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι εἶμαι παντρεμένη καὶ ὅτι ἡ οἰκογένειά μου δὲν ἤξερε πὼς ἐμάθαινα Ἀγγλικά...

Κι' ἔτσι, ἡ κ. Πιγκρύ, ἡ πικρόχολη κ. Πιγκρὺ, δὲν μπόρεσε νὰ ἀποδείξη, ὅτι τὰ ραντεβοῦ τῆς νύφης της ἦσαν ἐρωτικά, ὅπως ἄλλοτε τὰ δικά της... Καὶ λίγο ἔλειψε νὰ σκάση ἀπ' τὴ φούσκα της, νὰ σκάση καὶ νὰ ὀροντήση σὰν βαρελότο!...

ΜΑΡΙΝΑ ΜΠΟΥΣΚΕ

Ἡ Ροζίνα καθόταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι καὶ διάβαζε δυνατά...

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 1 καὶ 5 τεύχη τοῦ «Μπουκέτου». Τὸ γραφεῖο μας πληρώνει τὰ τεύχη αὐτὰ—ἀρκεῖ νὰ εὑρίσκωνται εἰς καλὴν ὁπωσδήποτε κατάστασιν—πρὸς 30 δραχμὰς ἕκαστον. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖα μας.